

Іронічний танок

Борис Олійник

М'якше, оркестр!
Інтимна півтьма...
Дамського вальсу високі закони:
От вона йде. Скромність сама.
Ну абсолютно – Пречиста з ікони!

Бантик шкільний. Цнотливий комірець.
Гра почалась, тільки... щось не так крупно:
Я вже не гусар,
Я вже горобець,
Той, що його
на м'якині не купиш.

Грали не раз...
Обігрували нас.
Брали на Бога.
За серце і комір.
(Щось я заплутався:
вальс чи не вальс?!)
...Пані, не плутайте з коміром колір.

В юні літа йшли ми життям –
Прямо, наосліп. Вперед.
Імпозантно!
Надто наївно?
Згоден, мадам:
Ми ж забували про тих, що позаду.

Довго ви йшли. Ажурно плели.
Може, вже час перейти і на сталість?
("Де і коли?" Ах – "де і коли?!")
...Щось забувати почав я на старість.

Ну ж, червоніймо... (Браво, мадам!)
Очі опустим чернечно-пречисті.
(Як це колись
личило вам!)

Але ж, мадам...
уже падає листя...

Данке, оркестр.
Люстри ввімкніть.
Годі, маестро: задосить інтиму.
Що це ви - в тінь?
Пані заждіть...
Ах, ви злякались підступного гриму!

“Втрачено час...”
Киньте, мадам:
Нам би знайти головнішу пропажу.
(Боже мій правий, що я віддам,
Аби хоч раз ви знайшли себе,
справжню!)

Та не одводьте погляд убік,
Ну, вже хоч зараз не грайте нарешті!
...Марне молю.
Втрачено лик.
Навіть...
зіниці узяті на ретуш.

Ручкою... так (не передам!).
Очі опустим
чернечно-пречисті.
(Як це колись личило вам!)
...Але ж, мадам,
уже...
падає...
листя...